

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

1. Gloriosus & mirabilis &c. Bulla de Abdicatione Cælestini Papæ V. &
Electione Bonifacii VIII. anno 1295.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

ANNO
1294.BONIFACIUS OCTAVUS,
PONTIFEX CXCIV.

ANNO DOMINI MCCXCIV.

Bonifacius, Benedictus Cajetanus antea vocatus, Coelestino V. fuit subrogatus. Cardinales Jacobum, & Petrum Columnam persequutus est. Philippum Pulchrum Galliae Regem ob Episcopum Apamensem carceri inclusum diris devovit. Indè Gibellinorum ope à Sciarra Columna, & Willelmo Nogareto Regis jussu captus est. Pauld post obiit Bonifacius anno 1303. (*Magni Bullarii Romani, Tomus I. hujus Editionis Luxemb. fol. 173.*)

I.
Ex Archiv. J.
Rimer. Tom.
1. pag. 667.

Bulla de Abdicatione Coelestini Papæ V. & Electione Bonifacii VIII. anno 1295.

BONIFACIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo Filio, Edwardo Regi Angliæ illustri, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Gloriosus & mirabilis in operibus suis Deus, qui cum sit in misericordia copiosus in hujus orbis orbita plena malis, confecta dissidiis innumeras miserationes exercet, Ecclesiam suam quam ipse summus opifex rerum instituit ac supra fidei firmam petram alta & solida fabrica stabilivit opportunis favoribus prosequi non desistit.

Affisit enim illi miserator & propitiator assiduus, non obdormiens, nec dormitans in suarum opportunitatum eventibus pervigil custos ejus. Ipse siquidem sibi est in turbatione solamen, in necessitate succursus, tumque maxime in adiutorium ejus sua pietas larga diffunditur, cum adversus illam mundi nubila tempore caligante levantur, quæ inter molestias & afflictiones intrepida colligens in vexatione vigorem, in ipso malorum instantia convalescit; Nam, divino semper munita presidio, nec comminationum strepitu deterretur, nec adversitatum superat incursum, sed in terroribus tutior & constantior, in adversis pressa prævalet, passa triumphat.

Hæc est Archa, quæ per consuetas & multiplicationes aquarum elevatur in altum, & subactis culminibus montium libera & secunda profundas impetuosos diluvii calcet undas. Hæc est utique navis, quæ, vento contrario irruente, strepentis maris furibundis motibus agitur, firma tamen & solida, fragoribus non dissipatur æquoreis, nec marini furoris rapiditate sorbetur; sed elatas procellas obruens, ac spumosa & tumida freta sternens triumphantes exequitur suæ navigationis incessum; quæ ad vitalem crucis salvificæ arborem rectæ intentionis alis totaliter elevatis, in cælum semper intenta, procellosum intrepidè mundi pelagus peragrat: Eo quod secum habet seduli gubernatoris auxilium, marium præceptoris; unde, regente illo & dirigente salubriter, ac spiritu sancto stante, adversitatum quarumlibet nebulis dissipatis, victoriosa peregrinationis suæ liberum agit iter, ad patriæ caelestis portum supernis nutibus feliciter perducenda. Cumque sic adversis innumeris prematur & turbetur Ecclesia illa, in intimis ipsam acerbis sauciat, duriusque ferit adversitas, cum Pastore utili & provido viduatur.

Sed licet sæpius Ecclesia eadem Pastoris re-

gimine destituta, longa viduitatis lamenta protraxerit, expectando gemebunda diutius consolationem plenariam successoris; in hujusmodi tamen mæroris nubilo, dignanter illi clementia divinæ pietatis illuxit, doloribus & necessitatibus suis opportunè subveniens, per substitutionem operatam & delectabilem novi sponsi, ac eam de omissione prioris, interdum inutilis, per promotionem mulcebre accommodi successoris instaurans.

Sane vacante Romana Ecclesia per liberam & spontaneam dilecti filii fratris Petri de Morono, olim Romani Pontificis, cessionem, coram venerabilibus fratribus Episcopis, & dilectis filiis nostris Presbyteris & Diaconis Cardinalibus, de quorum numero tunc eramus, ex certis rationabilibus & legitimis causis, factam ab ipso in Festo Beate Lucie Virginis proximo præterito, & à Cardinalibus prædictis admittam. Cum illam posse sic legitime fieri & priorum gesta Pontificum & Constitutio declararent apertius; & ad eam etiam faciendam expressus accesserit Cardinalium prædictorum assensus.

Cardinales ipsi, considerantes attentius quam sit onusta dispendiis, quam gravia malorum incommoda secum trahat proluxa Ecclesiæ memoratæ vacatio; & propterea votis ardentibus cupientes, per efficacia & accelerata remedia hujusmodi periculis obviare. Die Jovis, decimo Kal. Januarii post Festum subsequente prædictum, missarum solemnibus ad honorem Sancti spiritus celebratis, hymnoque solito cum devotione cantato, se in quodam conclavi, apud Castrum novum Civitatis Neapolitanæ contiguum, ubi tunc idem frater cum sua residebat familia, incluserunt; ut per mutui commoditatem colloquii, Ecclesiæ prædictæ proviso, superna cooperante virtute, celerius proveniret. Die verò veneris immediatè sequente præfati Cardinales, mentis oculis erectis ad Dominum, pia desideria benignius prosequentes, in electionis negotio, per viam scrutini, ferventibus studiis, ut prædicta vitarentur incommoda, procedentes. Et tandem, cum divina Clementia, Ecclesiæ prælibatæ compatiens, eam nollet ulterioris vacationis periculis subjacere, ad personam nostram licet immeritam, intentum animum dirigentes; quamquam inter eos quam plures magis idonei, & digniores etiam haberentur.

Nos tunc tit. Sancti Martini Presbyterum Cardinalem in summum Pontificem canonicè elegerunt, gravis oneris sarcinam nostris debilibus humeris imponendo. Nos autem, profunda & sedula meditatione pensantes difficultatem officii pastoralis continui laboris angustias, & præcellentiam Apostolicæ dignitatis, quæ sicut honoris titulis altioris attollit, sic magnitudine ponderis deprimit gravioris, attendentes insuper nostræ multiplicis imperfectionis instantiam; expavimus & hæsitavimus vehementer nimioque concessum extitit stupore cor nostrum.

Nam cum ad tolerandas particulares vigilias, vix nobis possibilitas nostra sufficiat, ad universalis speculæ sollicitudinem vocabamur, & intolerabile Apostolici ministerii jugum inferebatur, instanter debilitatis nostræ cervici jugiter supportandum, ac meritum non suffulti præsidio, ad suscipiendas Apostolorum Principis Petri claves & gerendum super omnes ligandi & solvendi Pontificum angebamur.

Veruntamen ne divinæ providentiæ opus impedire forsitan videremur aut nolle nostræ voluntatis arbitrium suo beneplacito conformare, ac etiam ne corda electorum concordia per nostræ dissensionis objectum, ad discordiam verteremus, voluntatibus tandem acquievimus eorundem, ad subeundum jugum hujusmodi nos-

ANNO
1295.

ANN O
1295.

tros impotentes humeros submittendo : non quod de aliqua nostræ probitatis virtute fiduciam habeamus, sed quia in ejus speramus clementiam qui confidentes in se non deserit, sed eis propitius opportunis auxiliis semper adest, quæque, de sublimi polorum folio, Ecclesiam sponsam suam intuetur misericorditer & tuetur, suæque illam exaltare non desinit copiosis beneficiis pietatis.

Ideoque celsitudinem Regiam rogamus, & hortamur attentè ac obsecramus in Domino Jesu Christo, quatinus, diligenti meditatione considerans quod judicium diligit Regis honor, metas justitiæ curiosus observet, illamque sincerè diligere studeas, æquitatem non deserens, Clementiam non omittens, ut subiectus tibi populus copiosus in pacis pulchritudine sedeat, & in requie opulenta quiescat. Ecclesiam insuper matrem tuam, & ipsius Prælatos, nostri utique Salvatoris ministros, cæterasque personas Ecclesiasticas, ejus obsequiis dedicatas; quin potius in illis Regem Cælorum & Dominum, per quem regnas & regeris, incessanter & solerter honorans, ipsos Regii favoris ope confoveas, & in plenitudine libertatum, aliorumque suorum jurium efficaciter protegere studeas & tueri. Sicque in his, tanquam filius benedictionis & gratiæ, te geras & dirigas quod, claræ memoriæ Progenitores tuos, qui erga præfatam Ecclesiam summæ devotionis & reverentiæ titulis, dum viverent, claruerunt, non solum imitari sollicitè, sed etiam evidenter excedere dignoscaris, ad laudem & gloriam Dei Patris, & celebre, magnumque tui honoris & nominis incrementum.

De nobis autem, ut pote Patre benivolo & sincero, qui te, prout celsitudinem Regiam latere non credimus in minori etiam officio constituti, affectuosè dileximus & diligere non cessamus, spem certam & fiduciam firmam gerens in tuis & ejusdem Regni negotiis & opportunitatibus, quæ occurrunt, ad nos recurrere non postponas.

Nam in his, super quibus ex parte Regia, fuerimus requisiti, libenter, quantum cum Deo poterimus, votis Regiis annuemus; tuam & ejusdem Regni prosperitatem omnimodam, non solum studis conservare sollicitis, sed etiam plenis augmentare favoribus intendentes. Datum Lateran. nono Kal: Februarii Pontificatus nostri anno primo.

II.
Ex Archiv.
An J. Rinet
Tom. 2.
pag. 700.

De Concessionibus, & actis quæ antecessor ejus Celestinus imprudenter, & ignoranter fecerat revocandis, & adnullandis: anno 1295.

BONIFACIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, dilecto filio Bartholomæo, nato nobilis Viri Francisci de Sancto Angelo, Rectori Parrochialis Ecclesie Sancti Nicolai de Midalton Vintoniensis Diocesis, salutem & Apostolicam benedictionem.

Olim dilectus filius frater Petrus de Murone, tunc Celestinus Papa quintus, Antecessor noster, devictus instantia & ambitione nimia plurimorum: ignarus eorum, quæ & juris debitum & gravitas pastoralis, cui præsidebat; officii requirebant: seductus insuper atque deceptus per captiosam astutiam & deceptibilem aliquorum; fecit diversa, & concessit varia minus dignè, inordinata & insolita, quorum aliqua subicemus ex causa, sub cujus bulla non nulla, ut fertur, præter ipsius conscientiam,

transierunt, quæ non indignè immo necessario limam correctionis Apostolicæ exposcebant. Undè, dicto antecessore, ex causis legitimis, Papatui sponte cedente,

Nos, postmodum dispositione divina, ad apicem summi Apostolatus assumpti, ut sedes Apostolica ipsius antecessoris actus lucidius discutere posset, & in melius reformare, ejusque errata corrigere, omissa supplere, ac in irritum revocanda deducere omnia privilegia & litteras gratiosas, super quibuscumque gratiis, vel gratiosis concessionibus, de quibuscumque juribus, rebus, vel bonis, quæ quoquo modo proceperant, seu quæ obtenta fuerant ab eo: nec non quæ ab antecessore prædicto, verbo seu litteris, facta, concessa, data vel indulta fuerant quibuscumque personis Ecclesiasticis, quæ per alias nostras litteras, super hoc generaliter factas, & publicatas, revocata non essent, nec penitus annullata, quantum ad omnem effectum eorum de fratribus nostrorum consilio & assensu suspendentes.

Volumus, & distictè præcipimus ut hujusmodi gratias obtinentes, infra certi temporis spatium, quod quidem tempus pro preteritorio termino assignavimus, ipsa nostro & præfate sedis conspectui præsentarent, & ad nostram & dictæ sedis notitiam deducerent Apostolicæ discussionis examen iusto iudicio subitura: ipsique sic manere suspensa, quousque per seipsum ipsam forent ex certa scientia approbata.

Alioquin ex tunc illa, & quicquid ex eis, vel ab ea secutum esset, vel impofterum sequeretur, Apostolica auctoritate, de potestatis plenitudine, cassavimus, irritavimus, & vacuumus: cassa; irrita & vacua nuntiavimus; ipsa omnino carere viribus decernentes.

Tu verò nuper quidam litteras præfati Antecessoris, super collatione & provisione, tibi factis per eum, de Ecclesia Sancti Nicolai de Midalton Vintoniensis Diocesis, curam animarum habente, tunc vacante per mortem quondam Magistri Bernardi de Neapoli, Notarii Sedis Apostolicæ, ipsius Ecclesiæ Rectoris: per quas etiam dictus antecessor tecum dispensavit, ut Ecclesiam de Midalton, una cum Archidiaconatu, quem in Bojanensi, ac Canonicatibus & Præbendis, quos in eadem Bojanensi & Theatinensi Ecclesiis obtinens, posses in simul licitè retinere, constitutione generalis Concilii, super hoc edita non obstante.

Nec non & alias ejusdem Antecessoris certi tenoris litteras, directas certis executoribus, super executione provisionis hujusmodi.

Infra præscriptum tempus, à nobis ad hoc, ut prædicatur, assignatum, dilecto filio Magistro Petro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Vicecancellario, cui commisimus receptionem talium litterarum, prout ex relatione ipsius Vicecancellarii plenè didicimus, præsentasti; nobis humiliter supplicans, ut providere tibi super hoc paterna diligentia curarem.

Nos igitur non intendentes dispensationem hujusmodi, quæ aliàs per constitutionem nostram, sicut & omnes aliæ tales, fore dignoscitur revocata aliquatenus approbare: sed volentes ut facta de dicta Ecclesia de Midalton, per eundem antecessorem provisio tibi fructuosa reddatur, tuis supplicationibus inclinati, easdem litteras, & quicquid ex eis secutum est, dispensatione prædicta, & his quæ pertinent ad dispensationem ipsam exceptis, auctoritate Apostolica ex certa scientia approbamus, & præsentis scripti patrocinio communimus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ approbationis infringere &c.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Id. Decembris Pontificatus nostri anno primo.

Quod

ANN O
1295.